

Η Ρώμη Εδραιώνει το Όραμα - Αριθμός Πέντε

Αποκαλύπτοντας τις Επαναλαμβανόμενες Προφητικές Διαμάχες στον Αντβεντισμό: Κατανοώντας τους Ληστές του Λαού σου

Jeff Pippenger
2024-08-09

Στο τελευταίο άρθρο προσδιορίσαμε έξι προφητικές γραμμές αντιπαράθεσης οι οποίες έχουν εκδηλωθεί στην ιστορία του Αντβεντισμού από την περίοδο των Μιλλεριτών έως την παρούσα ημέρα. Υποστηρίζω ότι η πρώτη και η τελευταία αντιπαράθεση σχετικά με τους «ληστές του λαού σου» στο εδάφιο δεκατέσσερα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ είναι προφητικές ταυτόσημες. Οι Μιλλερίτες κατανοούσαν ότι οι «λησταί» ήταν η Ρώμη, ενώ οι Προτεστάντες δίδασκαν ότι οι «λησταί» ήταν ένας Σύρος βασιλεύς ονόματι Αντίοχος Επιφανής.

Και ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις πολλοὶ θέλουσιν ἐπαναστῆ κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ λησταὶ τοῦ λαοῦ σου θέλουσιν ὑψωθῆ, διὰ νὰ στηρίξωσι τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θέλουσι πέσει.
Δανιήλ 11:14.

Αρχίζοντας ἀπὸ τὸν δέκατον στίχον καὶ συνεχίζοντας ἕως τὸν δέκατον πέμπτον, παριστάνεται πόλεμος μεταξὺ τῶν βασιλείων τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας. Ἡ Αἴγυπτος εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου στὸ χωρίο, καὶ ὁ Σύριος βασιλεὺς παριστάνεται ὡς ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ. Ὁ δέκατος στίχος προσδιορίζει ἐκεῖνο πὸ οἱ ἱστορικοὶ ὀνομάζουν ἀρχὴ τοῦ Τετάρτου Συριακοῦ πολέμου τὸ 219 π.Χ., οἱ στίχοι ἕνδεκα καὶ δώδεκα παριστάνουν τὴ μάχη τῆς Ραφίας τὸ 217 π.Χ., καὶ τὰ ἐπακόλουθά της. Ἐπειτα, οἱ στίχοι δεκατρεῖς ἕως δεκαπέντε προσδιορίζουν τὴ μάχη τοῦ Πανίου τὸ 200 π.Χ. Στους στίχους δέκα ἕως δεκαπέντε, ὁ Σύριος βασιλεὺς εἶναι ὁ Ἀντίοχος ὁ Μέγας, ἄρχων τῆς Σελευκιδικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ο δέκατος στίχος παριστάνει την ιστορική περίοδο κατά την οποία ο Αντίοχος ο Μέγας αρχίζει πόλεμο για να ανακτήσει εδάφη που είχαν αφαιρεθεί από το βασίλειο των Σελευκιδών χρόνια νωρίτερα. Στον στίχο ανακτά το χαμένο έδαφος το 219 π.Χ., αλλά παύει προσωρινά τις επιθετικές του ενέργειες και επιδιώκει να ανασυγκροτήσει τη στρατιωτική του ισχύ. Είχε ανακτήσει τον έλεγχο του χαμένου εδάφους και είχε φθάσει έως τα σύνορα της Αιγύπτου, του νοτίου βασιλείου που κυβερνούσε η δυναστεία των Πτολεμαίων. Μεταξύ του 219 π.Χ. και του 217 π.Χ., τόσο ο βασιλιάς του νότου όσο και ο βασιλιάς του βορρά κατήρτιζαν σχέδια για την επικείμενη μάχη της Ραφίας.

Η μάχη της Ραφίας έλαβε χώρα το 217 π.Χ., και το νότιο βασίλειο της Αιγύπτου, που κυβερνιόταν από τον Πτολεμαίο, επικράτησε επί του Σύρου βασιλέως Αντιόχου του Μεγάλου, του βασιλέως του βορρά στο προφητικό χωρίο. Ἐπειτα, στα εδάφια δεκατρία ἕως δεκαπέντε, δεκαεπτὰ ἔτη αργότερα, το 200 π.Χ., ο Αντίοχος ο Μέγας, ο οποίος τότε είχε συνάψει συμμαχία με τον Φίλιππο της Μακεδονίας, ενεπλάκη με την Αίγυπτο στη μάχη του Πανείου. Το νότιο βασίλειο της Αιγύπτου είχε τότε έναν παιδί βασιλέα πέντε ή έξι ετών, και ο Αντίοχος ο Μέγας και ο Φίλιππος δεν μπόρεσαν να αντισταθούν στο να εκμεταλλευθούν τον παιδί βασιλέα της Αιγύπτου, και ο

Αντίοχος ο Μέγας επικράτησε στη μάχη του Πανείου. Τα τρία εδάφια που αντιπροσωπεύουν τη μάχη του Πανείου περιέχουν το εδάφιο δεκατέσσερα, όπου μια νέα δύναμη εισάγεται στην προφητική αφήγηση.

Οι λησταί του λαού σου είναι δύναμη διαφορετική από τον Αιγύπτιο βασιλέα του νότου, ή από τον Σελευκίδη βασιλέα του βορρά, ή από τον Φίλιππο τον Μακεδόνα άρχοντα. Οι Μιλλεριτές αναγνώρισαν ότι η Ρώμη είναι οι λησταί του λαού σου. Μία από τις εβραϊκές ρίζες που αποδίδεται ως «λησταί» σημαίνει θραύστης. Η παγανιστική Ρώμη παριστάνεται στην προφητεία ως η δύναμη που θα κατασυνέτριβε.

Μετὰ ταῦτα εἶδον ἐν ταῖς νυκτεριναῖς ὁράσεσι, καὶ ἰδοὺ θηρίον τέταρτον, φοβερὸν καὶ τρομερὸν καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα· καὶ εἶχε μεγάλους σιδηροῦς ὀδόντας· κατέτρωγε καὶ συνέτριβε, καὶ τὸ κατάλοιπον κατεπάτει με τοὺς πόδας αὐτοῦ· καὶ ἦτο διάφορον ἀπὸ πάντα τὰ θηρία τὰ πρὸ αὐτοῦ, καὶ εἶχε δέκα κέρατα. Δανιήλ 7:7.

Όταν ο Ουρίας Σμιθ σχολιάζει σχετικά με τους ληστές, παραθέτει έναν ιστορικό ο οποίος επισημαίνει ότι οι ληστές αντιπροσωπεύουν παραβάτες.

«Μία νέα δύναμις εισάγεται τώρα,—“οι λησταί του λαού σου.” κυριολεκτικώς, λέγει ο Επίσκοπος Νεύτων, “οι θραυστήρες του λαού σου.” Πολύ μακριά, στις όχθες του Τίβερη, μία βασιλεία έτρεφε τον εαυτό της με φιλόδοξα σχέδια και σκοτεινούς σκοπούς. Μικρή και ασθενής κατ’ αρχάς, αυξήθηκε με θαυμαστή ταχύτητα σε ισχύ και σφρίγος, απλώνοντας προσεκτικώς εδώ και εκεί για να δοκιμάσει τη δύναμή της και να εξετάσει τη ρώμη του πολεμικού της βραχίονος, έως ότου, έχοντας επίγνωση της ισχύος της, ύψωσε τολημρώς την κεφαλή της μεταξύ των εθνών της γης και κατέλαβε με ακατανίκητη χείρα το πηδάλιο των υποθέσεών τους. Εφεξής το όνομα της Ρώμης στέκει στην ιστορική σελίδα, προωρισμένο επί μακρούς αιώνας να κατευθύνει τις υποθέσεις του κόσμου και να ασκεί κραταιά επιρροή μεταξύ των εθνών έως αυτού τού τέλους του χρόνου.»

«Η Ρώμη emίλησε· και η Συρία και η Μακεδονία σύντομα διέκριναν ότι επήρχετο μεταβολή στην όψη του ονείρου τους. Οι Ρωμαίοι παρενέβησαν υπέρ του νεαρού βασιλέως της Αιγύπτου, αποφασισμένοι να τον προστατεύσουν από την καταστροφή που είχε επινοήσει ο Αντίοχος και ο Φίλιππος. Αυτό ήταν το 200 π.Χ. και αποτέλεσε μία από τις πρώτες σημαντικές παρεμβάσεις των Ρωμαίων στις υποθέσεις της Συρίας και της Αιγύπτου.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

Η προφητεία που εκτίθεται στα εδάφια εκπληρώθηκε περίπου μέσα σε είκοσι χρόνια, από το 219 π.Χ. έως το 200 π.Χ., αλλά οι προφήτες ομιλούν περισσότερο για τις έσχατες ημέρες παρά για τις ημέρες κατά τις οποίες έζησαν.

«Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τη δική τους εποχή παρά για τη δική μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. “Now all these things happened unto them for ensamples: and they are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.” 1 Corinthians 10:11. “Not unto themselves, but unto us they did minister the things, which are now reported unto you by them that have preached the gospel unto you with the Holy Ghost sent down from heaven; which things the angels desire to look into.” 1 Peter

1:12....»

«Η Βίβλος έχει συγκεντρώσει και συνενώσει τους θησαυρούς της για αυτήν την τελευταία γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης έχουν επαναληφθεί και επαναλαμβάνονται στην εκκλησία κατά τις έσχατες αυτές ημέρες.»

Selected Messages, βιβλίο 3, 338, 339.

Παρότι ο Δανιήλ δεν έζησε εντός της εικοσαετούς χρονικής περιόδου που εξετάζουμε, η έμπνευση, μέσω των γραπτών της αδελφής White, μας πληροφορεί ότι μεγάλο μέρος της ιστορίας που καταγράφεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ πρόκειται να επαναληφθεί κατά την τελική εκπλήρωση του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

«Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Μπροστά μας βρίσκονται καιροί θλίψεως. Ο κόσμος αναστατώνεται από το πνεύμα του πολέμου. Σύντομα θα λάβουν χώρα οι σκηνές θλίψεως για τις οποίες έγινε λόγος στις προφητείες. Η προφητεία στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έλαβε χώρα σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί.» Manuscript Releases, αριθμός 13, 394.

Τα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ παρουσιάζουν την ιστορία των εσχάτων ημερών, η οποία οδηγεί στον επικείμενο νόμο της Κυριακής, διότι το εδάφιο δεκαέξι προσδιορίζει πότε η Ρώμη, για πρώτη φορά, κατέκτησε την «ένδοξη γη».

Αλλ' εκείνος που έρχεται εναντίον αυτού θα πράξει κατά το ίδιο θέλημά του, και κανείς δεν θα σταθεί εμπρός του· και θα σταθεί στη γη της δόξας, η οποία θα αφανισθεί από το χέρι του. Δανιήλ 11:16.

Ο Δανιήλ χρησιμοποιεί δύο φορές στα συγγράμματά του την έκφραση «ένδοξη γη». Η πρώτη είναι στο εδάφιο δεκαέξι, όταν η κατά γράμμα ειδωλολατρική Ρώμη κατέκτησε την κατά γράμμα ένδοξη γη του Ιούδα.

«Αν και η Αίγυπτος δεν μπορούσε να σταθεί ενώπιον του Αντίοχου, του βασιλέως του βορρά, ο Αντίοχος δεν μπορούσε να σταθεί ενώπιον των Ρωμαίων, οι οποίοι τώρα ήλθαν εναντίον του. Κανένα βασίλειο δεν ήταν πλέον ικανό να αντισταθεί σε αυτήν την ανερχόμενη δύναμη. Η Συρία κατακτήθηκε και προσαρτήθηκε στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, όταν ο Πομπήιος, το 65 π.Χ., αποστέρησε τον Αντίοχο Ασιατικό από τις κτήσεις του και μετέβαλε τη Συρία σε ρωμαϊκή επαρχία.»

«Η ίδια δύναμη επρόκειτο επίσης να σταθεί στην Αγία Γη και να την καταστρέψει. Η Ρώμη συνδέθηκε με τον λαό του Θεού, τους Ιουδαίους, μέσω συμμαχίας, το 162 π.Χ., από την οποία χρονολογία κατέχει εξέχουσα θέση στο προφητικό ημερολόγιο. Δεν απέκτησε, ωστόσο, δικαιοδοσία επί της Ιουδαίας με πραγματική κατάκτηση παρά μόνο το 63 π.Χ.· και τότε με τον ακόλουθο τρόπο.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

Το άλλο εδάφιο όπου ο Δανιήλ χρησιμοποιεί τη φράση «ένδοξη γη» βρίσκεται στο τεσσαρακοστό πρώτο εδάφιο.

Και θα εισέλθη και εις την ένδοξον γην, και πολλαί χώραι θα καταστραφούν· αλλά αυτά θα διαφύγουν εκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, δηλαδή ὁ Ἐδώμ, καὶ ὁ Μωάβ, καὶ οἱ ἐξέχοντες τῶν υἱῶν

Άμμών. Δανιήλ 11:41.

Το εδάφιο σαράντα ένα, βεβαίως, ακολουθεί το εδάφιο σαράντα, και το εδάφιο σαράντα αρχίζει με τα λόγια «και εν τω καιρώ του τέλους». Στο The Great Controversy, η Αδελφή White προσδιορίζει το 1798 ως τον «καιρό του τέλους», επομένως το εδάφιο σαράντα ένα προσδιορίζει ιστορία που ακολουθεί μετά τον καιρό του τέλους, το 1798.

«Αλλά κατά τον καιρό του τέλους», λέγει ο προφήτης, «πολλοί θέλουσι περιτρέχει εδώ και εκεί, και η γνώσις θέλει πληθυνθή». Δανιήλ 12:4... Από το 1798 το βιβλίο του Δανιήλ έχει αποσφραγισθεί, η γνώση των προφητειών έχει αυξηθεί, και πολλοί έχουν κηρύξει το επίσημο μήνυμα της επικείμενης κρίσεως». Η Μεγάλη Διαμάχη, 356.

Η ένδοξη γη του εδαφίου σαράντα ένα δεν είναι ο κυριολεκτικός αρχαίος Ιούδας των παλαιών χρόνων, αλλά ο πνευματικός σύγχρονος Ιούδας. Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι ο πνευματικός σύγχρονος Ιούδας, και το εδάφιο σαράντα ένα προσδιορίζει τον νόμο της Κυριακής που πρόκειται σύντομα να έλθει στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Πλην, δεν ήταν πρώτον εκείνο το οποίο είναι πνευματικόν, αλλά εκείνο το οποίον είναι φυσικόν· και έπειτα εκείνο το οποίον είναι πνευματικόν. Α΄ Κορινθίους 15:46.

Εκείνος ο νόμος της Κυριακής προτυπώνεται από το εδάφιο δεκαέξι, διότι «μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει λάβει χώρα» κατά την εκπλήρωση του Δανιήλ ένδεκα πρόκειται να επαναληφθεί. Τα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε, στις έσχατες ημέρες, αντιπροσωπεύουν την ιστορία που προηγείται και οδηγεί έως τον νόμο της Κυριακής.

Ο βασιλεύς του βορρά στις πέντε εκείνες περικοπές, καθώς και ο βασιλεύς του νότου, οι οποίοι εκπληρώθηκαν διά του Σελευκίδου βασιλέως Αντιόχου του Μεγάλου και των Αιγυπτίων βασιλέων του Πτολεμαϊκού βασιλείου, προτυπώνουν δυνάμεις που αποτελούν το επίκεντρο της ιστορίας η οποία οδηγεί στον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Οι περικοπές αυτές προσδιορίζουν την ιστορία της κινήσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι το δέκατο εδάφιο προσδιορίζει την κατάρρευση της Σοβιετικής Ενώσεως το 1989, και το δέκατο έκτο τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

Ο Χριστός τονίζει αυτά τα εδάφια, αντιστοιχίζοντας το δέκατο εδάφιο προς το τεσσαρακοστό και το δέκατο έκτο προς το τεσσαρακοστό πρώτο. Η άμεση αναφορά στην κυριολεκτική ένδοξη γη, η οποία αποτελεί τύπο της πνευματικής ένδοξης γης του τεσσαρακοστού πρώτου εδαφίου, είναι το τέλος των έξι εδαφίων, και το δέκατο εδάφιο είναι η αρχή.

Όπως ακριβώς ο Χριστός φρόντισε ώστε το εδάφιο δεκαέξι να έχει άμεση σύνδεση με το εδάφιο σαράντα ένα, έτσι και το εδάφιο δέκα έχει άμεση σύνδεση με το εδάφιο σαράντα. Η έκφραση στο εδάφιο δέκα «θα υπερχειλίσει και θα διαπεράσει» είναι η ίδια ακριβώς εβραϊκή φράση που μεταφράζεται ως «θα υπερχειλίσει και θα υπερβεί» στο εδάφιο σαράντα. Η φράση αυτή απαντάται μόνο σε ένα ακόμη σημείο των Γραφών, αλλά εκεί μεταφράζεται κάπως διαφορετικά απ' ό,τι στο εδάφιο δέκα και στο εδάφιο σαράντα. Παρ' όλα αυτά, πρόκειται για την ίδια εβραϊκή φράση.

Και θέλει διαβή διά του Ιούδα· θέλει υπερχειλίσει και υπερβή· θέλει φθάσει έως του τραχήλου· και το έκταμα των πτερύγων αυτού θέλει πληρώσει το πλάτος της γης σου, ω Εμμανουήλ. Ησαΐας 8:8.

Το «κατακλύσει και υπερβεί» του Ησαΐα είναι το ίδιο με το «θα κατακλύσει και θα διέλθει» του δέκατου εδαφίου και με το «θα κατακλύσει και θα υπερβεί» του τεσσαρακοστού εδαφίου. Πέραν τούτου, καθένα από τα τρία εδάφια περιγράφει μία επίθεση του βασιλέως του βορρά εναντίον του βασιλέως του νότου. Στον Ησαΐα, ο βόρειος βασιλεύς της Ασσυρίας, ο Σενναχειρείμ, επιτιθόταν στον Ιούδα, το νότιο βασίλειο του Ισραήλ. Στο δέκατο εδάφιο, ο Αντίοχος ο Μέγας, ο βόρειος βασιλεύς της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, επιτιθόταν στο νότιο βασίλειο της Αιγύπτου. Στο τεσσαρακοστό εδάφιο, ο βασιλεύς του βορρά, η παπική εξουσία, η οποία είχε δεχθεί θανατηφόρο πλήγμα στην αρχή του τεσσαρακοστού εδαφίου, επιτιθόταν στη νότια αθεϊστική δύναμη της Σοβιετικής Ένωσης. Κάθε εδάφιο παριστά την ίδια προφητική δομή μιας συγκρούσεως μεταξύ των βασιλέων του βορρά και του νότου, και σε κάθε εδάφιο ο βόρειος βασιλεύς «κατακλύζει και υπερβαίνει».

Η μαρτυρία του Ησαΐα και το δέκατο εδάφιο αμφότερα δηλώνουν ότι, όταν ο βασιλιάς του βορρά επιτίθεται, παύει προτού εισέλθει στην πρωτεύουσα του νοτίου βασιλείου. Ο Σενναχειρείμ έφερε τον πόλεμό του έως τα τείχη της Ιερουσαλήμ, και ουδέν περαιτέρω. Το 219 π.Χ., ο Αντίοχος ο Μέγας έφθασε έως τα σύνορα της Αιγύπτου και σταμάτησε. Κατόπιν έχασε τη μάχη της Ραφίας, η οποία έλαβε χώρα δύο έτη αργότερα, το 217 π.Χ. Ο Σενναχειρείμ ήλθε έως τα τείχη της Ιερουσαλήμ και έχασε τη μάχη, καθώς ο Θεός παρενέβη.

Διά τούτο ούτως λέγει Κύριος περι τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας· Δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς ταύτην τὴν πόλιν, οὐδὲ θὰ ρίψῃ ἐκεῖ βέλος, οὐδὲ θὰ παρουσιασθῇ ἔμπροσθεν αὐτῆς με ἄσπίδα, οὐδὲ θὰ ἐπιχωματώσῃ ἐναντίον αὐτῆς προχώματα. Ἀπὸ τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁποίας ἦλθε, ἀπὸ τὴν αὐτὴν θὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς ταύτην τὴν πόλιν, λέγει Κύριος. Διότι ἐγὼ θὰ ὑπερασπισθῶ ταύτην τὴν πόλιν, διὰ νὰ σώσω αὐτήν, χάριν ἐμοῦ καὶ χάριν Δαβὶδ τοῦ δούλου μου. Καὶ ἐγένετο ἐκείνην τὴν νύκτα, ὅτι ἐξῆλθεν ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου καὶ ἐπάταξεν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε χιλιάδας· καὶ ὅτε ἐσηκώθησαν νωρὶς τὸ πρωί, ἰδοῦ, ἦσαν πάντες νεκρὰ σώματα. Ὅθεν ὁ Σενναχηρίμ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας ἀνεχώρησε, καὶ ἀπῆλθε καὶ ἐπέστρεψε, καὶ κατώκησεν ἐν Νινευή. Καὶ ἐγένετο, ἐνῶ προσεκύνει ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Νεσρώχ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, ὅτι ὁ Ἀδραμελέχ καὶ ὁ Σαρασάρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτὸν με μάχαιραν· καὶ αὐτοὶ διέφυγον εἰς γῆν Ἀρμενίας. Καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ Ἀσαραδδὼν ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Β' Βασιλειῶν 19:32–37.

Το 1989, ο βασιλιάς του βορρά παρέσυρε την Σοβιετική Ένωση, αλλά δεν κατέβαλε την πρωτεύουσα της Σοβιετικής Ένωσης. Η Ρωσία παρέμεινε όρθια. Η επόμενη μάχη, η οποία προτυπώνεται στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα, ήταν η μάχη της Ραφίας, η οποία επίσης προτυπώθηκε από την ανατροπή του στρατού του Σενναχειρείμ και τον επακόλουθο θάνατό του, πράγμα που προσδιορίζει μια νίκη για τον βασιλιά του νότου, ο οποίος ήταν ο Ιούδας στη μαρτυρία του Σενναχειρείμ, και η Ραφία στη μαρτυρία του Αντιόχου του Μεγάλου.

Το δέκατο εδάφιο παρέχει άμεση σύνδεση με το τεσσαρακοστό εδάφιο, και το δέκατο έκτο εδάφιο παρέχει άμεση σύνδεση με το τεσσαρακοστό πρώτο. Τα εδάφια δέκα έως δεκαέξι

αντιπροσωπεύουν την ιστορία από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής. Το εδάφιο αντιπροσωπεύει μια κρυμμένη ιστορία στο τεσσαρακοστό εδάφιο, η οποία αρχίζει με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989 και συνεχίζεται έως τον νόμο της Κυριακής. Το δέκατο εδάφιο επίσης συνδέει άμεσα τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι με την κρυμμένη ιστορία, αλλά αυτή η γραμμή αλήθειας είναι εκτός εκείνου που εδώ εκθέτουμε.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών έλαβε χώρα η πρώτη από τις έξι κύριες διαμάχες μέσα στον Αντβεντισμό σχετικά με τη σωστή ταυτοποίηση της Ρώμης, και αφορούσε το ποιον εκπροσωπούσαν οι λησταί του εδαφίου δεκατέσσερα. Οι Προτεστάντες υποστήριζαν ότι αυτοί εκπροσωπούσαν τον Αντίοχο τον Επιφανή, ενώ οι Μιλλερίτες τούς ταύτιζαν με τη Ρώμη. Στην τελευταία διαμάχη του Αντβεντισμού σχετικά με τη σωστή ταυτοποίηση της Ρώμης, το ζήτημα αφορά επίσης τους ληστές του εδαφίου δεκατέσσερα. Μία τάξη, εκπροσωπούμενη από τους Μιλλερίτες, υποστηρίζει τη θεμελιώδη κατανόηση των Μιλλεριτών, η οποία επικυρώθηκε από το Πνεύμα της Προφητείας.

«Είδα ότι ο χάρτης του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Εκείνος τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυνε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη δύναται να το ιδεί, έως ότου αποσύρθηκε το χέρι Του.» Early Writings, 74.

Εκείνο το ιερό διάγραμμα προσδιορίζει τη διαμάχη με τη χρονολογία του 164 π.Χ.

«164 Θάνατος του Αντιόχου Έπιφανους, ο οποίος βεβαίως δὲν ἐστράφη κατὰ τοῦ Ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων, καθότι εἶχε ἀποθάνει 164 ἔτη πρὶν γεννηθῆ ὁ Ἄρχων τῶν ἀρχόντων.»

Η αναφορά εκείνης της διαμάχης επάνω στον ιερό χάρτη αντιπροσωπεύει τη μόνη αλήθεια που παριστάνεται επάνω στον ιερό χάρτη και η οποία δεν βασίζεται σε κάποιο προφητικό χωρίο από τον Λόγο του Θεού. Με τον τρόπο αυτόν προσδιορίζει ένα ορόσημο, όχι της βιβλικής ιστορίας, αλλά της Αντβεντιστικής ιστορίας, και «δεν θα πρέπει να μεταβληθεί», διότι η διαμάχη προσδιορίζει τον τρόπο με τον οποίο εδραιώνεται η προφητική όραση. Το να απορρίψει κανείς εκείνη τη θεμελιώδη αλήθεια σημαίνει ότι ταυτοχρόνως απορρίπτει την εξουσία της επικύρωσης του Πνεύματος της Προφητείας επί του ιερού χάρτη.

«Η ύστατη ακριβώς πλάνη του Σατανά θα είναι να καταστήσει ανενεργή τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού. “Όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός αφανίζεται” (Παροιμίες 29:18). Ο Σατανάς θα εργαστεί επινοητικά, με διαφορετικούς τρόπους και μέσω διαφορετικών οργάνων, για να κλονίσει την εμπιστοσύνη του υπόλοιπου λαού του Θεού στην αληθινή μαρτυρία. Θα εισαγάγει νόθες οράσεις για να παραπλανήσει, και θα αναμείξει το ψευδές με το αληθινό, και έτσι θα προκαλέσει τέτοια αποστροφή στους ανθρώπους, ώστε να θεωρούν καθετί που φέρει το όνομα των οράσεων ως ένα είδος φανατισμού· όμως οι ειλικρινείς ψυχές, αντιπαραβάλλοντας το ψευδές και το αληθινό, θα καταστούν ικανές να διακρίνουν μεταξύ τους». Selected Messages, βιβλίο 2, 78.

Η τελευταία διαμάχη των «ληστών του λαού σου» είναι η ίδια με την πρώτη, και χωρίς κατανόηση του συμβόλου που θεμελιώνει την όραση, «ο λαός αφανίζεται». «Αφανίζεται» διότι «ακυρώνουν τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού».

Η άλλη τάξη ισχυρίζεται ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες παριστάνονται ως οι ληστές του δεκάτου τετάρτου εδαφίου. Η τάξη αυτή αδυνατεί ή δεν είναι πρόθυμη να διακρίνει ότι ο Αντίοχος ο Μέγας, στα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε, αντιπροσωπεύει τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ακριβώς όπως οι Προτεστάντες της Μιλλεριστικής ιστορίας ισχυρίζονταν ότι οι ληστές ήσαν ο Αντίοχος, έτσι και η τάξη που δεν είναι πρόθυμη να διακρίνει ταυτίζει τους ληστές με τη δύναμη (τις Ηνωμένες Πολιτείες) που προτυπώνεται από τον Αντίοχο.

Η επίθεση του Σενναχειρείμ εναντίον του Ιούδα, η οποία έφθασε έως την πρωτεύουσα, την Ιερουσαλήμ, και απέτυχε, διεξήχθη υπό την ηγεσία του στρατηγού του Σενναχειρείμ, του Ραψάκη.

Τώρα λοιπόν, σε παρακαλώ, δώσε ενέχυρα στον κύριό μου, τον βασιλέα της Ασσυρίας, και εγώ θα σου δώσω δύο χιλιάδες ίππους, αν από την πλευρά σου είσαι σε θέση να τοποθετήσεις ιππείς επάνω τους. Πώς λοιπόν θα αποκρούσεις έστω και έναν διοικητή από τους ελαχίστους δούλους του κυρίου μου, ενώ έχεις θέσει την πεποίθησή σου στην Αίγυπτο για άρματα και για ιππείς; Μήπως τώρα ανέβηκα χωρίς τον Κύριο εναντίον αυτού του τόπου για να τον καταστρέψω; Ο Κύριος μου είπε: Ανάβα εναντίον αυτής της γης και κατέστρεψέ την. Τότε ο Ελιακίμ, ο υιός του Χελκίου, και ο Σεβνά, και ο Ιωά, είπαν προς τον Ραψάκη: Δάλησε, σε παρακαλούμε, προς τους δούλους σου στη συριακή γλώσσα, διότι την καταλαβαίνουμε· και μη μιλήσεις προς εμάς στην ιουδαϊκή γλώσσα, στα αυτιά του λαού που είναι επάνω στο τείχος. Ο δε Ραψακής είπε προς αυτούς: Μήπως ο κύριός μου με απέστειλε προς τον κύριό σου και προς εσένα, για να λαλήσω αυτούς τους λόγους; Δεν με απέστειλε μάλλον προς τους άνδρες που κάθονται επάνω στο τείχος, ώστε να φάγουν την ίδια τους την κοπριά και να πιουν τα ίδια τους τα ούρα μαζί σας; Τότε ο Ραψακής στάθηκε και φώναξε με μεγάλη φωνή στην ιουδαϊκή γλώσσα, και μίλησε, λέγοντας: Ακούστε τον λόγο του μεγάλου βασιλέως, του βασιλέως της Ασσυρίας. Β΄ Βασιλειών 18:23–28.

Ο Ραψάκης δεν παρουσίαζε τους δικούς του λόγους, αλλά τους λόγους του Σενναχειρείμ, βασιλέως της Ασσυρίας. Στο Δανιήλ ια΄ 40 ο βασιλεύς του βορρά είναι η παπική δύναμη, ή όποια κατά τον καιρό του τέλους, το 1798, έλαβε θανάσιμον τραύμα από τα χέρια της αθεϊστικής Γαλλίας, του βασιλέως του νότου. Στο εδάφιο αυτό ο βασιλεύς του βορρά, τελικώς, ανταποδίδει και εκχειλίζει επάνω στο νότιο βασίλειο (την ΕΣΣΔ) το 1989. Όταν ο βασιλεύς του βορρά έπυλεσε εκείνο το έργο, έφερε μαζί του «άρματα, και ίππεις, και πλοία πολλά». Τα «άρματα και οι ίππεις» αντιπροσωπεύουν στρατιωτική ισχύ και τα «πλοία» αντιπροσωπεύουν οικονομική δύναμη. Τα σύμβολα αυτά προσδιορίζουν τις Ηνωμένες Πολιτείες ως τον πληρεξούσιο στρατό της παπικής Ρώμης στη νίκη του 1989, όπως προτυπώνεται από τον Ραψάκη. Ο Αντίοχος ο Μέγας στα εδάφια 10 έως 15 αντιπροσωπεύει τις Ηνωμένες Πολιτείες, και καθώς ο William Miller όρθως έπεσήμανε ότι η λέξη «also» στο εδάφιο 14 καθιερώνει μια νέα δύναμη που εισέρχεται στην προφητική αφήγηση, οι «robbers» πρέπει να αντιπροσωπεύουν μια δύναμη διακεκριμένη είτε από τους Πτολεμαϊκούς βασιλείς του νότου, είτε από τον Αντίοχο, τον βασιλέα του βορρά, ή τον Φίλιππο της Μακεδονίας.

«Ο βασιλεύς του νότου», στο παρόν εδάφιο, αναμφιβόλως σημαίνει τον βασιλέα της Αιγύπτου· αλλά το τί σημαίνει ή φράσις «οί ληστές του λαού σου» παραμένει έτι αμφίβολο, ίσως για μερικούς. Ότι δεν δύναται να σημαίνει τον Αντίοχο ή όποιονδήποτε βασιλέα της Συρίας, είναι προφανές· διότι ό άγγελος είχε μιλήσει περι εκείνου του έθνους επί αρκετά

προηγούμενα εδάφια, και τώρα λέγει, «και οι λησται του λαου σου», κτλ., προδήλως υποδηλώνοντας κάποιο άλλο έθνος. Θα παραδεχθῶ ότι ο Αντίοχος ίσως έλήστευσε τους Ίουδαίους· αλλά πῶς θα μπορούσε αυτό να «στηρίξη την ὄρασιν», αφού ο Αντίοχος δέν μνημονεύεται πουθενά μέσα στην ὄραση ὡς έπιτελῶν κάποια πράξη τέτοιου είδους; διότι ἀνήκε σέ εκείνο πού ὀνομάζεται ἡ Ἑλληνική βασιλεία μέσα στην ὄραση. Πάλιν, τὸ «να στηρίξη την ὄρασιν» πρέπει να σημαίνει να καταστήση αὐτὴν βεβαία, πλήρη ἢ να τὴν ἐκκληρώση». William Miller, Miller's Works, Lecture 6, 89.

Ο «Αντίοχος» ήταν ὄνομα που επέλεξαν πολλοί από τους βασιλείς της Συριακής Σελευκιδικῆς Αυτοκρατορίας. Ἰδρυτὴς εκείνης της αυτοκρατορίας ήταν ο Σέλευκος Νικάτωρ, και συνολικά ο κατάλογος των Σελευκιδῶν βασιλέων περιλάμβανε κάπου μεταξύ εἴκοσι ἑξὶ και τριάντα βασιλέων. Πολλοί από εκείνους τους βασιλείς επέλεξαν τὸ ὄνομα «Αντίοχος», ακριβῶς ὡπως οι πολλοί πάπες επιλέγουν παπικά ὀνόματα ὅταν εκλέγονται πάπες. Οι πάπες είναι ὅλοι «αντίχριστος», πράγμα που σημαίνει «εναντίον του Χριστοῦ». Η λέξη «αντί» σημαίνει «εναντίον». Ὡς αντίχριστοι ἔχουν λάβει τὸ ὄνομα του πνευματικῆς τους προπάτορα, που είναι ο Σατανάς. Ο Σατανάς και οι πάπες ταυτοποιούνται ἀμφοτέρωθεν ὡς ο αντίχριστος στη θεόπνευστη ἀποκάλυψη.

«Η ἀποφασιστικότητα του ἀντίχριστου να πραγματοποιήσει την ἀνταρσία που ἄρχισε στον οὐρανό θα ἐξακολουθήσει να ενεργεῖ στους υἱοὺς της ἀπειθείας.» Testimonies, τόμος 9, 230.

Ένας πάπας είναι ἀντιπρόσωπος του Σατανά, και ἔτσι ἀμφοτέρωθεν είναι ἐναντίον του Χριστοῦ, και συνεπῶς είναι ο «αντίχριστος». Επιλέγουν ἕνα ὄνομα ὅταν ἀναλαμβάνουν τὸ ἀξίωμα του πάπα, και καθίστανται ο ἐπίγειος ἀντιπρόσωπος του Σατανά.

«Για να ἐξασφαλίσει κοσμικά κέρδη και τιμές, ἡ ἐκκλησία ὀδηγήθηκε να ἐπιζητήσει την εὐνοια και την υποστήριξη των μεγάλων ἀνδρῶν της γῆς· και ἔχοντας ἔτσι ἀπορρίψει τον Χριστό, ὠθήθηκε να ὑποταχθεῖ στον ἐκπρόσωπο του Σατανά—τον ἐπίσκοπο της Ρώμης». The Great Controversy, 50.

Από τα ἔργα τους θα τους γνωρίσετε, και οι πάπες ἐπιτελοῦν τὸ ἴδιο ἔργο με τον Σατανά.

«Μέσω του πάπα τῆς Ρώμης τὸ αὐτὸ ἔργο ἐπιτελεῖται ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως ἐπιτελεῖτο στὰ οὐράνια δικαστήρια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδίωξη του ἄρχοντος του σκότους. Ὁ Σατανᾶς ἐπέδιωσε να διορθώσει τὸν νόμον του Θεοῦ στὸν οὐρανό και να προσφέρει μία δικὴ του τροποποίηση. Ὑψωσε τὴ δικὴ του κρίση ἐπάνω ἀπὸ τὴν κρίση του Δημιουργοῦ του και ἔθεσε τὸ θέλημά του ὑπὲρ του θελήματος του Ἰεχωβά, και με αὐτὸν τὸν τρόπον οὐσιαστικῶς διεκήρυξε ὅτι ὁ Θεὸς δύναται να σφάλει. Ὁ πάπας ἀκολουθεῖ ἐπίσης τὴν ἴδια πορεία και, διεκδικώντας για τὸν ἑαυτό του ἀλάθητο, ἐπιδιώκει να προσαρμόσει τὸν νόμον του Θεοῦ ὥστε να ἀνταποκρίνεται στις δικές του ἀντιλήψεις, νομίζοντας ὅτι εἶναι ἰκανὸς να διορθώσει τὰ σφάλματα πού νομίζει ὅτι διακρίνει στὰ θεσπίσματα και στις ἐντολές του Κυρίου του οὐρανοῦ και τῆς γῆς. Κατ' οὐσίαν λέγει πρὸς τὸν κόσμον: Ἐγὼ θα σᾶς δώσω νόμους καλύτερους ἀπὸ ἐκείνους του Ἰεχωβά. Τί προσβολὴ εἶναι αὕτη πρὸς τὸν Θεὸν του οὐρανοῦ!» Signs of the Times, November 19, 1894.

Αν και ο Σέλευκος Νικάτωρ ἰδρυσε τὴ Σελευκιδικὴ Αυτοκρατορία, πολλοί από τους μεταγενέστερους βασιλείς επέλεξαν τὸ ὄνομα «Αντίοχος», πρὸς τιμὴν ὀχι του Σέλευκου, ἀλλὰ του

πατέρα του. Ο πατέρας του Σέλευκου, ο Αντίοχος, ήταν ευγενής και στρατηγός στην υπηρεσία του βασιλιά Φιλίππου Β΄ της Μακεδονίας, ο οποίος ήταν ο πατέρας του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Αυτή η ευγενική καταγωγή και το στρατιωτικό υπόβαθρο συνέβαλαν στη θεμελίωση της βάσεως για τον εξέχοντα ρόλο του ίδιου του Σέλευκου και την επακόλουθη άνοδό του στην εξουσία μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Η βασιλεία του Σελεύκου εδραιώθηκε όταν έθεσε υπό τον έλεγχό του τρεις από τις τέσσερις περιοχές της βασιλείας του Αλεξάνδρου. Η Ρώμη επίσης κατακτά τρεις γεωγραφικές δυνάμεις προκειμένου να αναλάβει τον έλεγχο και να γίνει ο βασιλιάς του βορρά. Όταν ο Σέλευκος είχε εξασφαλίσει την ανατολή, τη δύση και τον βορρά, έγινε ο βασιλιάς του βορρά στην ιστορική αφήγηση, και πρωτεύουσά του ήταν η πόλη της Βαβυλώνας. Πολλοί από τους επόμενους βασιλείς επέλεξαν το όνομα «Αντίοχος» όταν ανήλθαν στον βόρειο θρόνο, προκειμένου να τιμήσουν τον πολιτικό τους πρόγονο. Ο παραλληλισμός είναι εύκολο να διακριθεί, αν επιλέξετε να τον δείτε. Αν δεν το κάνετε, δεν το κάνετε.

Το όνομα «Αντίοχος» (Αντίοχος στα Ελληνικά) προέρχεται από τα ελληνικά στοιχεία «άντι» (που σημαίνει «εναντίον» ή «αντίθετος») και «όχέω» (που σημαίνει «κρατῶ σταθερά» ή «διατηρῶ»). Οι βόρειοι βασιλείς επέλεξαν το όνομα προκειμένου να διατηρήσουν την πολιτική τους κληρονομιά με τον πατέρα, καθώς και ο αντίχριστος (οι πάπες) επιλέγουν ονόματα όταν αρχίζουν να βασιλεύουν. Όπως οι πάπες είναι αντιπρόσωποι του πατέρα τους, του διαβόλου, έτσι και οι Αντίοχοι της Συριακής Αυτοκρατορίας προτυπώνουν αντιπροσώπους του πατέρα τους. Στην εφαρμογή αυτή, ο Αντίοχος αντιπροσωπεύει έναν έντολοδόχο του πατέρα τους. Ο έντολοδόχος της παπικής εξουσίας το 1989 ήταν οι Ήνωμένες Πολιτείες, και η κοσμική μαρτυρία επικυρώνει τη σχέση μεταξύ του αντιχρίστου, Πάπα Ιωάννη Παύλου Β΄, και του Ronald Reagan στο έργο τους να καταβιβάσουν την πρώην Σοβιετική Ένωση.

Στα εδάφια δέκα έως δεκαέξι, το πρώτο και το τελευταίο εδάφιο περιέχουν άμεσες αναφορές στα εδάφια σαράντα και σαράντα ένα. Το εδάφιο δέκα αντιπροσωπεύει άμεσα το εδάφιο σαράντα. Το εδάφιο δεκαέξι αντιπροσωπεύει άμεσα το εδάφιο σαράντα ένα. Τα εδάφια αυτά αντιπροσωπεύουν το τμήμα της προφητείας του Δανιήλ που σχετίζεται με τις έσχατες ημέρες.

«Το βιβλίο που ήταν σφραγισμένο δεν ήταν το βιβλίο της Αποκαλύψεως, αλλά εκείνο το μέρος της προφητείας του Δανιήλ που αφορούσε τις έσχατες ημέρες. Η Γραφή λέγει: “Συ δε, Δανιήλ, κλείσον τους λόγους και σφράγισον το βιβλίον έως του καιρού του τέλους· πολλοί θέλουσι περιτρέχει, και η γνώσις θέλει πληθυνθή” (Δανιήλ 12:4). Όταν το βιβλίο ανοίχθηκε, έγινε η διακήρυξη: “Χρόνος πλέον δεν θέλει υπάρχει.” (Βλέπε Αποκάλυψις 10:6.) Το βιβλίο του Δανιήλ είναι τώρα αποσφραγισμένο, και η αποκάλυψη που έγινε από τον Χριστό προς τον Ιωάννη πρόκειται να έλθει σε όλους τους κατοίκους της γης. Μέσω της αυξήσεως της γνώσεως, ένας λαός πρόκειται να προετοιμασθεί ώστε να σταθεί κατά τις έσχατες ημέρες...»

«Στο μήνυμα του πρώτου αγγέλου οι άνθρωποι καλούνται να προσκυνήσουν τον Θεό, τον Δημιουργό μας, ο οποίος έπλασε τον κόσμο και όλα όσα υπάρχουν μέσα σ’ αυτόν. Έχουν αποδώσει τιμή σε έναν θεσμό του Παπισμού, καθιστώντας χωρίς ισχύ τον νόμο του Ιεχωβά, αλλά πρόκειται να υπάρξει αύξηση της γνώσης επάνω σ’ αυτό το θέμα.» Selected Messages, βιβλίο 2, 105, 106.

Κατά τον καιρό του τέλους, το 1989, οι τελευταίοι έξι στίχοι του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύουν το «μέρος της προφητείας του Δανιήλ που αφορούσε τις έσχατες ημέρες». Αυτό αναγνωρίστηκε όταν τότε αποσφραγίστηκε, και η αποσφράγιση εκείνη προκάλεσε αύξηση γνώσεως σχετικά με τον «θεσμό του Παπισμού, καθιστώντας ανενεργό τον νόμο του Ιεχωβά». Το Άλφα και το Ωμέγα απεικονίζει πάντοτε το τέλος διά του αρχικού, και η διαδικασία της δοκιμασίας, η οποία άρχισε το 1989, είχε ως σκοπό να παραγάγει δύο τάξεις προσκυνητών.

Και είπε, Ύπαγε, Δανιήλ· διότι οι λόγοι είναι κεκλεισμένοι και εσφραγισμένοι έως του καιρού του τέλους. Πολλοί θέλουσι καθαρισθή, και λευκανθή, και δοκιμασθή· οι δε ασεβείς θέλουσι πράξει ασεβώς· και ουδείς των ασεβών θέλει εννοήσει· οι δε σοφοί θέλουσιν εννοήσει. Δανιήλ 12:9, 10.

Βρισκόμαστε τώρα στην τελική περίοδο εκείνης της διαδικασίας δοκιμασίας, διότι η διαμάχη περί των ληστών κατά την αρχή του Αντβεντισμού επαναλαμβάνεται τώρα. Το να ταυτίζει κανείς τους ληστές με τις Ηνωμένες Πολιτείες σημαίνει ότι ταυτίζει τον Αντίοχο με τους ληστές. Πρόκειται για την ίδια ακριβώς διαμάχη των Μιλλεριτών και των Προτεσταντών.

Στο τέλος της διαδικασίας της δοκιμασίας, ακριβώς όπως και στην αρχή της διαδικασίας της δοκιμασίας, η οποία άρχισε το 1989, ο Λέων της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει «έκεينو τὸ μέρος τῆς προφητείας τοῦ Δανιήλ ποὺ ἀφοροῦσε τὶς ἔσχατες ἡμέρες». Το 1989 επρόκειτο για τους τελευταίους έξι στίχους του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, και στο τέλος πρόκειται για την κεκρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα, η οποία προτυπώνεται στα εδάφια δέκα έως δεκαέξι.

Θα συνεχίσουμε την εξέταση των έξι γραμμών αντιπαραθέσεων μέσα στην ιστορία του Αντβεντισμού στα ακόλουθα άρθρα. Η πρώτη από αυτές τις έξι αντιπαραθέσεις απεικονίζει την τελευταία από αυτές τις έξι αντιπαραθέσεις. Θα χρησιμοποιήσουμε την πρώτη και την τελευταία αντιπαραθέση για να τις επικαλύψουμε επί των άλλων τεσσάρων αντιπαραθέσεων, καθώς θα αναπτύσσουμε τα στοιχεία που συνδέονται με τις προσπάθειες του εχθρού της δικαιοσύνης να εμποδίσει τον λαό του Θεού να ορθοτομήσει ορθά «το όραμα», το οποίο εδραιώνεται με το σύμβολο της Ρώμης.

«Εάν δεν κατανοήσουμε τη σπουδαιότητα των στιγμών που γρήγορα περνούν στην αιωνιότητα, και δεν ετοιμαστούμε να σταθούμε κατά τη μεγάλη ημέρα του Θεού, θα αποδειχθούμε άπιστοι οικονόμοι. Ο φύλακας οφείλει να γνωρίζει ποια ώρα της νύχτας είναι. Τα πάντα περιβάλλονται τώρα από μια σοβαρότητα, την οποία όλοι όσοι πιστεύουν την αλήθεια για τον παρόντα καιρό θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν. Πρέπει να ενεργούν ενόψει της ημέρας του Θεού. Οι κρίσεις του Θεού πρόκειται να επέλθουν στον κόσμο, και εμείς χρειάζεται να προετοιμαζόμαστε για εκείνη τη μεγάλη ημέρα.

«Ο καιρός μας είναι πολύτιμος. Έχουμε μόνον ολίγας, πολύ ολίγας ημέρας δοκιμασίας, κατά τις οποίες πρέπει να προετοιμασθώμεν διά την μέλλουσαν, αθάνατον ζωήν. Δεν έχουμε καιρόν να δαπανήσωμεν εις άτακτα κινήματα. Πρέπει να φοβούμεθα μήπως αρκεσθώμεν εις την επιφανειακήν ανάγνωσιν του λόγου του Θεού.» Testimonies, τόμος 6, σ. 407.